

דף י.

עין משפט א.

או"ח סימן תקמא פ"ב

עין לעיל דף ח: עין משפט כ

עין משפט ב.

או"ח סימן תקמא פ"ב

ז. תנור וכיריים שאפשר שייכשו ויאפה בהם במועד, עושין; ואם לאו, אין עושין אותם (וה"ה עשיית קדרות ואלפסין שרי בכהאי גוונא) (נ"י ספ"ק דמ"ק והמגיד פ"ח); ובין כך ובין כך בונים על חרס של תנור ועל הכירה הטפילה שלהם.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן תקמא פ"ב

חגה: מותר לחדד הסכין בחוה"מ^ל אפי' במעשה אומן ובלי שינוי, וכן סכין שנשבר במועד מותר לעשות אחרת^מ.

עין משפט ה.

או"ח סימן תקלו פ"א

א. מי שצריך לרכוב במועד על הבהמה לצורך המועד^נ, יכול ליטול צפרני הסוס ולתקן כל צרכי הרכיבה ובלבד שלא יכוון מלאכתו במועד.

חגה: מותר לרכוב במועד^ס אפי' מעיר לעיר.

ל. כיון דמלאכת אוכל נפש היא מותר גם במעשה אומן, כ"כ המ"מ בפ"ח הלכה י"ג בשם הרמב"ן. מ"ב אות כ"ו.

מ. ואפי' נשבר מערב יו"ט, אם לא כיון מלאכתו במועד מותר. ט"ז ס"ק ה'. מ"מ הגם שמותר לעשות אחרת, אם אפשר לקנות סכין עדיף, שהרי יש צד להחמיר אם אפשר בשאלה. כה"ח אות מ"ג.

נ. כגון לטייל או לצורך מצוה, וה"ה לראות פני חבירו, אבל להרויח ממון שלא לצורך המועד מותר לרכב אבל לא יתקן כל צרכי הבהמה לרכיבה. מ"ב אות א'.

ס. כיון שאינו עושה בזה שום מלאכה.

דף י:

עין משפט א. או"ח סימן תקמ סעיף ח
עין לעיל דף י. עין משפט ג.ד.

עין משפט ב. או"ח סימן תקלו סעיף ב

ב. מותר לסרוק הסוס כדי לייפותו ע.

עין משפט ג. או"ח סימן תקמ סעיף ח

ה. ו. מותר לבנות אבוס במעשה הדיוט פ שתאכל בו הבהמה.
וכן איצטבא לישוב או לישן עליה.

עין משפט ד. או"ח סימן תקמ סעיף ו

ו. א מותר לבנות, מעשה הדיוט, אצטבא לישוב או לישן עליה.

עין משפט ה. או"ח סימן תקלו סעיף ג

ג. ג. אין מרביעין בהמה בידים במועד ז אבל מקיזין לה דם, ואין מונעין
ממנה כל רפואה אפי' יש בה מלאכה.

עין משפט ו. או"ח סימן תקמא סעיף ג

ג. ב. מותר למעך בגדי פשתן ק בדיים אחר כביסתן כדי לרככך.

ע. דבכלל צרכי רכיבה הוא, ואפי' שע"ז מסיר השער.

פ. לפי שכל שהוא לצורך המועד ואינו צורך אוכל נפש לא הותר במעשה אומן אלא במעשה
הדיוט. מ"א ס"ק ז'. מ"ב אות ט"ז.

צ. שיש בזה ג"כ טרחא יתירה, וגם שאינו לצורך המועד ואינו דבר האבד, ב"י. ועין בכה"ח
אות י"א.

ק. ועיין בסי' ש"ב סעיף ה' וכאן התיר בכל בגדי פשתן ואפי' כדי ללבנו. ודוקא לצורך המועד.
מ"א ס"ק ד'. מ"ב אות ו'.

ו. ולא רק בידים אלא מותר גם לגלגל אותם בכלי המיוחד לכך. מ"ב אות ז'.

הגה: מותר להחליק הבגדים בגיהוץ^ר כדרכן הואיל וזה צורך המועד.

עין משפט ז. או"ח סימן תקלז פעיף ט

ט. אסור להשוות השדה דדמי כחורש במועד, ואם ניכר שעושה לצורך המועד כדי לדוש התבואה^ש מותר.

חו"מ סימן ערה פעיף יז.יח.יט.

מז.י. יד. הנר בנכסי הגר קנה. וכן המפצל זמורות הגפן או שריגי אילנות אם דעתו לעבוד האילן קנה ואם דעתו להאכילם לבהמתו לא קנה^ת.

יח. טו. המלקט עצים ואבנים מן השדה אם דעתו לתקן הארץ קנה ואם דעתו לעצים לא קנה^א. כיצד ליקט גם הגסים וגם הקטנים חזקתו ליפות, ליקט רק הגס חזקתו רק לעצים.

הגה: ואפי' אמר נתכוון לתקן הארץ בעיניו מעשיו מוכיחין^ב.

יט. טז. המשוה פני הארץ אם כוונתו לתקן הארץ קנה ואם דעתו להשוות מקום שיעמיד בו גורן לא קנה. כיצד היה לוקח עפר בשדה ממקום גבוה ונותנו למקום נמוך הרי זה מתקן הארץ וקנה^ג, אבל אם לא היה מקפיד על זה לתת אותו למקום נמוך אלא משליך העפר והצרורות בכל מקום שנופלים ודאי מתכוון רק להשוות מקום לדוש בו.

עין משפט זז. או"ח סימן תקלז פעיף י

י. י. אסור ללקט עצים מן השדה לייפותו לחרישה, אבל אם ניכר שעושה

ר. ב"י בשם הסמ"ג ומ"ב אות ט', וה"ה דמותר לעשן הבגדים בחוה"מ בבשמים. כה"ח אות י"ב.

ש. ובעיני תרתי שעשייתו לשם כך וגם שיהיה ניכר. מביאורי הגר"א.

ת. כיצד אם היה כורת רק מצד אחד אינו מתכוון אלא להאכיל לבהמתו ואם היה כורת מכאן ומכאן באילן חזקתו שנתכוון ליפות האילן וקנה.

א. מימרא דשמואל שם. ב"ב נ"ד ע"א.

ב. מהטור.

ג. מב"ב נ"ד ע"א מימרא דשמואל.

לצורך העצים כגון שנוטל הגדולים ומניח הקטנים מותר.

עין משפט ט.

או"ח סימן תקלז פעיף ח

ה. ח. אסור לפתוח מקום לשדה כדי שיכנסו בה מים להשקותה^ד, ואם עשה כדי לצוד דגים כדי לאכלן^ה במועד מותר.

עין משפט י.

או"ח סימן תקלז פעיף יא

יא. אסור לקצץ עצי אילן לתקנו, ואם ניכר שעושה בשביל להאכיל לבהמתו כגון שקוצץ מצד אחד מותר^י.

עין משפט כ.

או"ח סימן תקלז פעיף ג

ג. ה. פירות שנתבשלו מעט וראוים לאכילה ע"י הדחק מותר ללקטן כדי לאכלן, ואם ליקטם לאכלם והותיר מהם ומפחד שיתלעו מותר לו לכובשם^ז, אבל אסור ללקטם לכתחילה כדי לכובשם^ח.

אם לא שהוא דבר שאינו נמצא אחר המועד שמותר לקנותו ולכובשו משום דבר האבד.

ד. מגמ' מו"ק דף י' ע"ב ורש"י שם, אבל אם עשה כדי לצוד דגים אע"פ שגם השדה מושקת ע"י זה, דבר שאין מתכוון הוא ומותר. מ"ב אות ל"ב.

ה. הגם שבסי' תקל"ג סעיף ד' מתיר לצוד אפי' אינו רוצה לאכלם, מטעם דכיון שאפשר שיאכל מהם, כאן שאני כיון שגם השדה שותה מזה בעינין שיאכל מהדגים דוקא, או שגם כאן שיאכל מהם היינו לא כולם אלא מחלקם. כה"ח אות מ"ד.

ו. ובכל הדברים האלו ראוי שלא יערים דתירתי בעינין שיהיה כוונתו להיתר וגם מעשיו יהיו מוכיחין שזה כך. כה"ח אות נ"ב. ואדם חשוב צריך ליהדר אפי' בדבר האבד שמא יטעה העולם לומר שכוון מלאכתו במועד. ט"ז ס"ק ו', מהב"י בשם הרוקח, אבל בכד"ה כתב להתיר אפי' באדם חשוב. שם אות נ"ג.

ז. משום דבר האבד שמותר לעשות בחוה"מ.

ח. ופא"י לא יהיו נמצאים אחר המועד, דבעבור מניעת ריוח לא נקרא הפסד. כה"ח אות כ"ג. וג' דברים יש בדבר האבד, א'. כל שמפסיד מן הקרן אפי' מלאכה גמורה מותר בחוה"מ, ב'. כל שאין מרויח והוי מלאכה גמורה אסור, ג'. אם היא מלאכה מדרבנן כובש ומולח דאין עיבוד באוכלין מותר להרויח ובלבד שאין בה טורח. כה"ח אות כ"ה.

עין משפט ל.מ.ג.

או"ח סימן תקלט סעיף א

א. כל סחורה אפי' כל שהוא אסורה בין לקנות בין למכור בחוה"מ^ט, אפי' אם הלוח מעות על מנת שיתנו לו אח"כ יין או סחורה אחרת בפרעון חובו כדי להשתכר, אינו יכול ללכת ולתובעו בחוה"מ אא"כ אינם מצויים אחר המועד שזה דבר האבד.

הגה: אם הזדמן לו ריוח מרובה בחוה"מ, יכול למכור^י בצינעה, ויוציא לשמחת יו"ט יותר ממה שהיה בדעתו להוציא.

ט. מימרא דרב בדף י', והטעם משום טירחא, ב"י בשם הרא"ש. וכל שהוא, היינו אפי' שוה פרוטה אסור למוכרו בחוה"מ, ואפי' למכור בביתו שאין טירחא כ"כ אסור, ואם נשא ונתן בחוה"מ הגם שעבר איסור קנה.
י. וה"ה לקנות בצינעה, וצריך ג"כ להוציא מהרויח לפי ערך הקניה לשמחת יו"ט. כה"ח אות י"ב.